

"Εναι ἕνας γλειφοσαγανᾶς τρανὸς Γαργαλ. || Παροιμ. Βρέ, γιατί με λές γλειφοσαγανᾶ; — Γιατί δὲ τ' ἄφησες νὰ τὰ γλείφω ἐγὼ (ἐπὶ τῶν μεμφομένων τοὺς ἄλλους διὰ πράξεις τὰς ὁποίας οἱ ἴδιοι ἐπιδιώκουν) Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. εἰς λ. λειχοπίναξ (Βατραχομ. 100.230). 2) Μεταφ., ὁ κόλαξ, ὁ εὐτελής Ἡπ. Θεσσ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν. κ.ά. Συνών. εἰς λ. γλειφοπιᾶς 1.

γλειφοσαλίγκαρος ὁ, ἐνιαχ. ἀγλειφουσαλίγκαρος Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σαλίγκαρος.

Ὁ λείμαξ. Συνών. γυμνοσάλιαγκας, γυμνοσαλίγκαρος, γυμνοσομιαλός, γυμνοχοχλός, λιζάσιονας, σκλημικός.

γλειφοσκουτελᾶς ὁ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγλειφοσκουτελᾶς Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Θηλ. γλειφοσκουτελοῦ Ἀνδρ. Νάξ. ἀγλειφοσκουτελοῦ Μέγαρ. ἀγλειφοσκουτέλα Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σκουτελᾶς.

Ὁ οἶονεὶ λείχων ἐκ λαιμαργίας τὰ πινάκια, ὁ λαίμαργος Ἀνδρ. Ζάκ. Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γλειφοσκουτέλης ὁ, Θήρ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. γλειφονῆς τέλ' Σάμ. ἀγλειφονῆς τέλ' Σάμ. γλειφτοσκ'τέλ' Στερελλ. (Ἀράχ.) γλειφτοσκ'τέλ' Θεσσ. (Τρίκερ.) γλειφτοσκ'τίλους Μακεδ. (Καταφύγ.) Οὐδ. γλειφτοσκ'τέλο Σκυρ. γλειφτοσκ'τέλ' Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω, ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σκουτέλι. Ὁ τύπ. γλειφοσκ'τέλος διὰ τοῦ ἀορ. ἔγλειψα.

1) Ὁ λείχων ἐκ λαιμαργίας τὰ πινάκια, ὁ λαίμαργος Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς. 2) Ὁ πειναλέος Θήρ. 2) Μεταφ., ὑβριστικῶς, ὁ ταπεινός, ὁ κόλαξ Θεσσ. (Τρίκερ.) Σκυρ. — Λεξ. Περίδ. Δημητρ.: "Αἰντι, φεύγα ἀπονδῶ, γλειφτοσκ'τέλ' Τρίκερ. Εἶναι τούτῃ ἓνα γλειφτοσκ'τέλο Σκυρ. Τὸ γλειφτοσκ'τέλο οὐλῇ τ'ν ὥρα εἶναι ἴσσει αὐτόθ. Συνών. ἀναγλείφτᾶς, γλειφοπιᾶς 2.

γλειφοσκουτελίτης ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλειφοσκουτέλης.

Ὁ παρασιτικῶς ζῶν. Παροιμ. Γλειφοσκουτελίτης, ἐρημοσπίτης (ὁ εἰς βάρος τῶν ἄλλων ζῶν οὐδόλως προκόπτει). Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς 2.

γλειφοτσανακάς ὁ, ἀμάρτ. γλειφοτσανακάς Ἡπ. Θεσσ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τοῦ οὐσ. τσανάκι.

Γλειφοπιᾶς, τὸ ὅπ. βλ.

γλειφοῦ ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. γλείφᾶς.

1) Ἡ γλείφουσα κάτι. 2) Ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή.

γλειφούρι τό, ἐνιαχ. γλειφτούρι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω.

Γλύκυσμα λειχόμενον ὑπὸ τῶν παιδίων, ὡς καραμέλα κ.τ.τ. ἐνιαχ.: Γλειφτούρια τῷ βαυδιῶ Θήρ.

γλειφούτης ὁ, ἐνιαχ. ἀγλειφούτης Λευκ. Θηλ. ἀγλειφούτζω Λευκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -οῦ- τσης.

Ὁ λαίμαργος, ὁ λιχούδης ἐνιαχ.: Οὐλο καφέδες πίν' εἶν' ἀγλειφούτζω. Συνών. γλειφοπιᾶς.

γλείφτης ὁ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. κ.ά.) γλείφτ' Θεσσ. (Μαυρέλ. Σκήτ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) γλείφτης Θήρ. γλείφτρος Πόντ. (Ἰνέπ.) γλείφτας Πόντ. γλειφτής Λεξ. Βάιγ. Θηλ. γλείφτρα πολλαχ. γλείφτρια Λεξ. Βάιγ. γλείφτᾶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω. Οἱ τύπ. γλείφτης, γλείφτρα καὶ γλείφτρια καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ λαίμαργος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς λαιμαργίας τοῦ λείχει τὰ πινάκια Θήρ. Πόντ. (Ἰνέπ.)—Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.: Γιά ἔτος πῶς γλείφει τὰ σκουτέλια ὁ γλείφτης Θήρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Μεταφ., αὐτὸς ὁ ὁποῖος ζῇ παρασιτικῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.): Γλείφτης ποῦ ἔναι, Θεέ μου, καὶ φτός! "Ολο ζητᾶ, ὅλο θέλει Ἀπύρανθ. 3) Ὁ κόλαξ, ὁ χαμερπὴς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. κ.ά.): Σιχαίνομαί τσι, γιατί εἶναι γλείφτρες Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ Θύμιους εἶναι μιγάλους γλείφτ' Θεσσ. (Φωτειν.) Συνών. βλ. εἰς λ. ἀναγλείφτᾶς, γλειφοπιᾶς 2. 2) Ἐξάρτημα τοῦ τυπογραφείου, τὸ ὁποῖον μεταφέρει τὴν μελάνην εἰς τὴν πλάκα ὅπου εὐρίσκεται τὸ στοιχειοθετημένον κείμενον Ἀθῆν. κ.ά.

γλειφτολαίμης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλειφτολαίμα Πελοπ. (Κορών. Μάν. Ξεχώρ. Σαηδόν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλείφτος καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Ἐπὶ ὀρνίθων, ὁ πετεινὸς ἡ ἡ ὄρνις με λαιμὸν γυμνόν, ἄνευ πτερώματος ἐνθ' ἄν.: Ἐχὼ ἕναν κοῦρο γλειφτολαίμη καὶ διὰ γλειφτολαίμες πουλλάδες (κοῦρος = πετεινός) Μάν. Ξεχώρ. Συνών. γλαρολαίμης, γκολιάβαρος 2, γκολιαβάρικος, γκολιανός, γυμνολαίμης, ζορκολαίμης, κολόμπαρος, λαιμοκομμένος.

γλειφτός ἐπίθ. Γ. Δροσίν., Πύριν. ρομφ., 53 γλειφτρός Σύμ. Θηλ. γλειφοῦ Πόντ. (Χαλδ.) Οὐδ. γλειφόν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

1) Ὁ ἐκ τῆς χρήσεως λειανθεὶς Γ. Δροσίν., Πύριν. ρομφ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Τῆς πόρτας σου πατῶ τὸ σκαλοπάτι
γλειφτό, χορταριαστό ἀπ' τ' ἀμυρονέρι.

2) Μεταφ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή, λεπτή Πόντ. (Χαλδ.) 2) Λεῖος Σύμ. Συνών. γλιστερός, γλιστρωτός,

